

[Erik B. Smith]

nelle behandlingsmønstre har vist sig ikke at slå til.

Jeg tror ikke, der er nogen i denne folketings-sal, der ikke har en fornemmelse af, at udviklingen vedrørende misbrug af narkotika bliver værre og værre. Vi sidder med en sikker viden om, at en gruppe unge mennesker lever en tilværelse i vores samfund, som vi skammer os over, og samtidig oplever vi en følelse af magtesløshed.

Dette forslag til folketingsbeslutning er uden tvivl udsprunget af et ønske om at komme væk fra denne følelse af magtesløshed og prøve noget nyt og noget andet. Jeg tror imidlertid ikke, det vil være rigtigt at ændre så radikalt på den hidtil førte narkotikabekæmpelsespolitik. Jeg tror, at vi skal afvente mødet i kontaktudvalget her i foråret og på baggrund af det materiale og de drøftelser, vi dér får, drøfte i folketinget, efter hvilke retningslinjer vi fremover ønsker at arbejde med bekæmpelse af narkotikamisbrug.

Nathalie Lind (V):

Jeg vil begynde med at rette en varm tak til indenrigsministeren for de ord, der blev sagt, at det kan ikke fortsat tolereres, at en faglig og politisk uenighed fører til, at man blokerer for løsninger på dette område. Det synes jeg var meget stærke ord og meget rigtige ord og måske netop det, vi har brug for at få ud af denne debat i dag.

Regeringen ville endvidere, forstod jeg, eventuelt som en forsøgsordning støtte et initiativ svarende til principperne i den såkaldte blå betænkning.

Jeg takker også CD, fordi man rejser det, men jeg beklager stærkt, at man gør det i denne form. Vi står med 5 minutters taletid over for et problem af en sådan størrelsesorden, som både vedrører det strafferetlige, det behandlingsmæssige, det forebyggende osv. Hvorfor har vi ikke fået en forespørgselsdebat i stedet for? Jeg må altså tale delvis i overskrifter. Og så må man jo bagefter spørge, hvad der lå i dem.

Alle de emner, jeg her nævnte, er CD inde på, men siger, at hovedhjørnestenen er den obligatoriske, langvarige metadonbehandling af de hårdest ramte narkomaner.

Vi er fra venstres side enig i den holdning, som ministeren har givet udtryk for, enig i,

at vi skal følge forslaget fra den blå betænkning.

Med hensyn til det strafferetlige nævnte ministeren, at man nøje fulgte udviklingen i de andre nordiske lande, også i Sverige. Jeg vil gerne rejse to spørgsmål her, og det bliver til justitsministeren. Det ene er: mener man fortsat, at en strafferamme på 10 år er tilstrækkelig? Afviser regeringen fortsat at tage professionel handel med hash med ind under den strenge strafferamme i § 191? Og har man vurderet, eller vil man vurdere det, Sverige arbejder med: at strafminimum skal sættes op fra 1 til 2 år, og så indføre noget, som jeg nok synes ville være en nydannelse, men en spændende nydannelse: et hensynsløshedskriterium, som skulle betyde, at narcoforhandlerne – for det er jo dem, jeg taler om her – fik en højere straf, hvis de lokkede unge f. eks. ud i prostitution eller rekrutterede dem som forhandlere igen? Alt det foreligger der materiale om fra Sverige.

Med hensyn til forebyggelsen tror jeg, det er helt afgørende, at vi tilrettelægger det på den måde, at det hverken er løftede pegefingre, skrækpropaganda eller noget i den retning, man tænker sig at anvende. Nej, det er klare facts, der er brug for. Igen taler jeg om Sverige. De har i skolerne fakta om hash og cannabis. Det skal alle svenske skoleelever fra 13 til 19 år have. Udarbejdet materiale foreligger, og det, man lægger vægt på – og det tror jeg er det helt afgørende – er den skadevirkning, der er for den enkelte ved at indtage disse stoffer.

Med hensyn til behandlingen af dem, der er kommet ud i misbrug, kan jeg gentage, hvad jeg sagde om metadonbehandling for de hårdest ramte sideløbende med behandlingstilbud, men jeg vil også gerne her fremføre nogle tanker, som jeg har gjort mig. Jeg tror, det er af afgørende betydning, at vi tilrettelægger behandlingen således for narkomanerne, at de stilles over for opgaver, der kræver noget af dem, for det er jo mennesker, der er selvcentrerede, kun optaget af deres situation og af at skaffe sig stof, og sandheden er vel også, at stiller man ikke krav til et menneske, så er det i virkeligheden udtryk for foragt for den pågældende, udtryk for, at man ikke regner ham eller hende for noget. Og jeg personlig tror meget stærkt, at hvis det var muligt at nå frem til ordninger, hvor narkomaner under afvænnning fik mu-